

סוגרים שבוע

מספרים ש...

מי הרס את ארמון החול!?

יצאתי לגינה עם אבי, בני בן השלוש. ישבתי בקצה ארגז החול וצפיתי בו, בעודו מטפס על המגלשה. עיניי נתקלו בשני ילדים, אחים כנראה, שהיו שקועים בבניית ארמון חול יפהפה. זה היה ארמון מיוחד במינו עם צריחים גבוהים ומנהרות מקושטות באבנים, בפרחים, בעלים, במקלות. הוקסמתי מן הסבלנות שהקדישו לבנייה, ויכולתי רק לשער, כמה זמן זה לקח. בשלב כלשהו פנה הילד לחבירו ואמר: "בוא נלך הביתה להביא שתיה". בשעה שהם אצו לדרכם, פנה אלי אבי ושאל בעליזות: "אמא, אני יכול לדרוך על הארמון? את מרשה לי לפרק אותו?". "אבי, חשוב על העבודה שהם השקיעו בו! האם כדאי לך לפרק אותו?". אבי שקל את דבריו וקיבל אותם ואז רץ לשחק באחת הנדנדות. כעבור כמה דקות רץ לעבר ארגז החול ילד אחר. הוא בחן את הארמון בחדווה לא מוסתרת, ואז ללא התרעה מוקדמת, בעט בארמון והחריב אותו עד היסוד. לפני שהצלחתי לפצות את פי, נעלם הילד. כמה חבל, הרהרתי. "אמא, עכשיו את מרשה לי לקפוץ על הארמון?" "שאל אבי." "אני חושבת שכן. לא נותר הרבה ממנו". אבי כבר היה שקוע בעיסוק המהנה דורך, ומרקד על חורבותיו של אותו ארמון. פתאום שמעתי מישהו רץ והרמתי את עיני. היו אלה אותם אחים ששבו לארגז החול עם אימם, כדי להראות לה את הארמון המפואר שבנו. היא וילדיה שלחו בנו מבטים נרגזים - האחד היה מופנה אלי, השני לבני. שלושה פרצופים עצובים וכועסים סבו אחורנית ויצאו מן הגינה, כשעל פניהם הבעת רוגז.

נקודה למחשבה: האם קרה לכם פעם מקרה בו האשימו אתכם על דבר שלא עשיתם? האם חוויתם מקרה הפוך בו היה נראה לכם ברור כשמש שמישהו אשם, כשבהמשך התברר שהאמת שונה? מה עושים כדי להימנע ממצבים לא נעימים כאלו?

מתוך הפרשה

תקציר הפרשה: יוסף מתוודע לאחיו * משפחת יעקב יורדת למצרים * פרעה פוגש את יעקב ואת בניו * יוסף מנהל את הארץ בשנות הרעב

במבט בהיר

'עצווור!!!' רצתי אל האוטובוס, מתנשף כולי. אך זה כבר היה מאוחר מידי. הוא נסע לדרכו מותיר אחיריו שובל עשן אפור. האטתי את ריצתי, מנסה להסדיר את הנשימה, 'אוף! אני שונא שזה קורה. אני אאחר לשיעור הראשון, שוב פעם המורה יכעס עלי, והכל בגללו. איזה מעצבן אחי הקטן! הוא לא רצה להיכנס לגן, חיבק אותי ובכה שהוא רוצה שאשאר איתו ובגלל זה הפסדתי את האוטובוס הקבוע שלי'. בעוד אני שקוע בהרהורים הגיע האוטובוס הבא. עליתי והתיישבתי ליד הנהג. "אל תשאל", הוא התחיל לדבר, "האוטובוס שיצא לפני עשה תאונה רצינית כשמכונית מסחרית שבאה ממול התנגשה בו מן הצד. היו שם כמה נוסעים שקיבלו חבטות רציניות. איזה קטע! בדרך כלל אני עושה את הנסיעה הזאת, אבל הפעם משה, נהג האוטובוס שאחריי, ביקש שנתחלף". הוא מדבר על משה ואני חושב על אחי הקטן. 'וואו, איזה מזל שאחי עיכב אותי ודווקא היום התחיל לבכות. זה היה ממש משמים...!'

לא תמיד אנו מבינים מדוע דבר מסוים קורה לנו. בתוכנו מנקרת השאלה: 'יהי, למה עשית לי את זה?!' נתקעתי בפקק. כוס מיץ נשפכה לי על המקלדת. תקף אותי כאב בטן מעצבן. קל מאוד לבוא בטענות ולהתמרמר.

יוסף הצדיק מגלה לנו דרך נוספת להביט על המציאות - במבט רחב יותר ומאמין יותר. היו לו את כל הסיבות שבעולם להתמרמר על מצבו ולבכות על רוע מזלו. אחיו קורעים אותו מאביו האוהב, זורקים אותו לבוא ומוכרים אותו לעבד. הוא נאלץ לעמוד בנסיונות קשים מול אשת פוטיפר, שאף מעלילה עליו ללא עוול בכפו. הוא נתקע בכלא המצרי למשך כמה שנים. אבל אחרי הכול, כשאחיו מגיעים ועומדים מולו הוא לא נוטר להם טינה. הוא מבין: 'אל תעצבו ואל יחר בעיניכם כי מכרתם אתי, הנה כי למחיה שלחני א-להים לפניכם... לשום לקם שארית בארץ ולהחיות לקם לפליטה גדלה. ועתה לא אתם שלחתם אתי הנה כי ה-א-להים...! כל מה שקרה לי עד עכשיו הוא חלק ממהלך גדול שנועד להציל רבים מספור מרעב. שום דבר לא קורה 'סתם'. יש מישהו שם למעלה שמתכנן ומוביל הכול אל המקום הנכון. נכון, כשזה קרה, זה היה נראה רע מאוד, אבל 'אתם חשבתם עלי רעה, א-להים חשבה לטובה'.

האם גם אנחנו נוכל להביט על דברים לא נעימים שקורים לנו ולסגן בשקט 'כל מה שעושה ה' - לטובה'?

נקודה למחשבה: האם קרה לכם פעם דבר שבזמנו היה נראה רע, אבל עם הזמן התברר לכם מה הטוב שצמח ממנו? האם בהיסטוריה של עם ישראל היו דברים כאלו?

פותחים שולחן שאלות לדיון משפחתי

* **ארץ ישראל -** "מִהָרֹו וְעָלוּ אֶל אָבִי וְאָמַרְתֶּם אֵלָיו כֹּה אָמַר בְּנֵי יוֹסֵף... רְדֵה אֵלַי אֶל תַּעֲבֹד" (מה, ט) – האם יש משהו שיכול לגרום לכם לעזוב את הארץ, ואפילו לזמן מוגבל? (טיול, אופציה לקידום בעבודה והעלאה במשכורת בחו"ל, מצוקה כלכלית חריפה, סכנה ביטחונית גדולה, בעיות חברתיות).

* **בחירת מקצוע -** "וַיֹּאמֶר פְּרַעְה אֶל אֲזוּזֵי מֵה מַעֲשִׂיכֶם וַיֹּאמְרוּ אֶל פְּרַעְה רַעְה צֹאן עֲבָדֶיךָ גַם אֲנֻזְנוּ גַם אֲבוֹתֵינוּ" (מו, א) – מה השיקולים שצריכים להנחות אותנו בבחירה של מקצוע לחיים – משהו שמעניין אותנו/ שמרוויחים בו הרבה כסף/ שקל למצוא בו עבודה / מקצוע המתאפיין בשעות עבודה נוחות שיאפשרו להקדיש זמן למשפחה / שעם ישראל זקוק לו במיוחד? באיזה סדר חשיבות אתם מדרגים את הרשימה הנ"ל?